

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگردان از: حمید بهشتی

۱۷ می ۲۰۱۵

فراخوان اتخاذ سیاست پرداخت غرامت برده داری به مناسبت افتتاح یادواره ی ACTe توسط فرانسوا اولاند

در روز ۱۰ ماه مه فرانسوا اولاند در گوادلوپ یادواره «آسه ته» را در یادگاه برده داری و آدم فروشی افتتاح نمود. بدین مناسبت گروهی از هنرمندان از جمله ژول اوزول، فلورانس نایری، علی آنژل، تاتیانا میات، گلا دیس کابروس و دیویس اراس له پارولیه خواهان اتخاذ سیاست جبران گشتند.

در دهم ماه می که روز یادبود خرید و فروش انسان، برده داری و برکناری آن می باشد، فرانسوا اولاند در گوادلوپ یادگاه «آسه ته» را افتتاح نمود. اما موضعگیری رئیس جمهور فرانسه در زمینه برده داری حضور وی در آنجا را به زیر سؤال برد.

زیرا وی در دهم ماه می ۲۰۱۳ از اِمه سِزِر نقل قولی آورده و سخن وی را تحریف نمود، با این عبارت که از غیر ممکن بودن جبران سخن گفت. او بدین ترتیب درخواست عدالت را فاقد موضوعیت ارزیابی نمود. اما خود فرانسه پس از جنگ اول جهانی خواهان پرداخت غرامت گشته و بدان نیز دست یافت که المان تا همین سال ۲۰۱۴ آن را می پرداخت. بنابراین فرانسه مخالفتی با موضوع غرامت ندارد. در صورتی که قرار باشد غرامت بپردازد با آن مخالف است، اگر قرار باشد دریافت نماید آن را قبول دارد. (البته این ادعا کم اطلاعی از تاریخ را می رساند زیرا فرانسه بعد از جنگ ۱۸۷۰-۷۱ مجبور به پرداخت غرامتی سنگین بود، در حالی که آن زمان المان فرانسه را اشغال نموده بود و المان نیز همه آنچه را که می بایست پرداخت می نمود، نپرداخته است. آنچه که المان پرداخته است، مربوط به غرامت جنگ جهانی دوم می باشد که به المان ارفاق بسیار نیز شد – توضیح از مترجم متن فرانسه به المانی)

فرانسه که استعمارگر بود مبالغی را به خاطر جبران مسؤولیت استعماری پرداخته است، اما آن پرداخت ها فقط به جنایتکاران بود. اهالی هائیتی مجبور بودند از سال ۱۸۲۵ تا ۱۹۴۶ به بانک ملی فرانسه (casse dépôts) یعنی به برده داران و دولت فرانسه مبالغی را به عنوان جبران بپردازند. همچنین به برده داران گوادلوپ، مارتینیک، گویان و لارنیون مبالغی پرداخته شد و نیر به اشغالگران سابق الجزایر و حتا به تروریست های سابق OSA (سازمان ارتش مخفی که سازمانی سیاسی نظامی، غیر قانونی و تروریستی بوده و توسط اشخاصی تأسیس گشته بود که حاضر نبودند از حاکمیت استعماری فرانسه در الجزایر صرف نظر نمایند - توضیح مترجم از متن فرانسه با المانی) پس هنگامی که موضوع به برده داری و حاکمیت استعماری مربوط می شود قرار است به مقصرها و نه به قربانیان توان داده شود، بدین معنی که نه قربانیان، قربانیان واقعی هستند و نه جنایتکاران، جنایتکاران اصلی؟ بدین ترتیب آب به آسیاب کسانی ریخته می شود که اصولاً وقوع کشتار جمعی را نفی می کنند.

یادواره آدم فروشی- تانزانیا، زنگبار استون تاون- تصویر از دوگی کامرون

این در حالی است که خرید و فروش انسانها از جمله پدیده هائی است که بیش از همه چیز انسانها را متأثر ساخته و هم به لحاظ جمعیت نگاری و هم به لحاظ سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی بر چندین قاره سایه افکنده است: بین ۱۱ تا ۱۷ میلیون انسان را از افریقا ربودند، گذشته از این که بسیار بیش از این را همانجا هنگامی که برای دفاع از خانواده یا اقوام خویش مقاومت می نمودند، کشتند. جنایت نسبت به بشریت اتفاقی نیست که روز شنبه واقع گشته باشد و دوشنبه صبح، مانند کسی که از یک سرماخوردگی سخت بهبود یافته باشد، آدمی برخاسته و به دنبال کار خود رود. بلکه کابوسی است عظیم که آثارش نسل ها بر جای می ماند. این امر در زمان ما هنوز در مورد بازماندگان امریکائیان بومی، از آلاسکا گرفته تا انتها الیه جنوبی قاره امریکا که قتل عام مردم به زمان های دورتری از خرید و فروش افریقائیان مربوط می شود، قابل رویت است.

از جمله آثار به جای مانده برده داری استعماری فقر منطقه ایست و فقدان تأمینات اجتماعی. هیچ جای شگفتی ندارد که بازماندگان بردگان غالباً بی بضاعت تر از بازماندگان برده داران می باشند. برده داران نسل به نسل ثروت انباشته شده را برای بازماندگان خویش باقی گذارده اند، در حالی که بازماندگان بردگان نسل به نسل فقر و مذلت را به ارث برده اند. یکی دیگر از بقایای این جنایت، نژادپرستی ضد سیاهان است. این که کریستیانه توبیره (وزیر دادگستری فرانسه که از بازماندگان بردگان اهالی گویان می باشد) را با میمون ماده ای مقایسه نموده و بر چهره وی موز پرتاب نمودند، شاهدهی است بر تداوم افکار استعماری و نژادپرستانه در فرانسه کنونی، گذشته از تبعیضات نادیدنی که بر میلیون ها اشخاص عادی روا می گردد.

یادواره «برده داری باید پایان یابد» به یاد قیام بردگان ۱۷۹۵ به رهبری تولا که در ۳ اکتوبر همان سال به دار

آویخته شد- جزایر انتیل هالند- ساحل جنوبی کوراکانو

دولت فرانسه هنوز نیز نسبت به این موضوع رویکردی دوگانه دارد. حرفی در این نیست که قانون توبیرا (Taubira) وضع شده است. اما بند بسیار مهم آن را که مربوط به جبران بود کمیسیون مربوطه در مجلس فرانسه تصویب نکرد. این است که با سرمایه اهالی گوادلوپ مانند گذشته آرماگاه «ریشه پانزه» تعمیر می گردد. وی را ناپلئون بدانجا فرستاد تا «دلگره» و سایر مبارزان راه آزادی را به قتل رسانده، برده داری را احیاء نماید و در گوادلوپ ستونی برای تمجید مالک بزرگی به نام «دیه آلیویه» بر پا می گردد. او اشغالگری بود که در سال ۱۶۳۵ پروژه استعماری گوادلوپ را آغاز نمود و اهالی بومی جزایر غرائب را نابود ساخت. فرانسه هنوز نیز از استعمارگران آن دوران حمایت می کند که در سال ۱۸۴۹ بدانها پرداخت خسارت نموده و حاضر نیست مسؤلیت قتل عام های ۱۹۱۰، ۱۹۲۵، ۱۹۳۱، ۱۹۵۲ و ۱۹۸۵ را بپذیرد، گذشته از این که سرکوب قیام ۲۰۰۹ به صورتی بی رحامیه صورت گرفت.

فرانسوا اولاند دائم در مورد موضوعات حساس سخن می گوید. از جمله این که وی به تازگی اظهار نمود که هولوکاوست بزرگترین جنایتی است که تا کنون صورت گرفته است. این نیز یکی از خطاهای تاریخی و موضعگیری های خطرناک سیاسی است، زیرا بدین طریق شهروندان طبقه بندی می شوند. و واقعاً نیر کسی نمی تواند درک کند چگونه فرانسه با قانون «سیویس Civis» (کمیسیونی که برای پرداخت خسارات به قربانیان مصادره هائی که در جنگ دوم صورت گرفت) به موازات آن می تواند مدعی گردد که در قبال قربانیان برده داری کاری از دستش ساخته نیست، در حالی که به اربابان استعمارگر و برده داران سابق پرداخت خسارت می کند.

فرانسوا اولاند با این کار که نفی هرگونه جبرانی در این مورد می باشد از تمامی کسانی که از برده داری سود برده اند حمایت می کند که در رأس آنها خود حکومت قرار دارد. حال چگونه باید پرده برداری از یادواره «آسه ته» را درک نمود؟ آیا این به معنی تجلیل قربانیان به موازات ناز کشیدن از جنایتکاران نیست؟ آیا اینجا گونه ای دیگر از بدترین فرم ریاکاری صورت نمی گیرد؟ آیا در حالی که موضوع به جنایت علیه بشریت مربوط می گردد می توان اینگونه به خود اجازه دوگانگی داد؟

یادواره برده داری موسوم به کاپ ۱۱۰ در آنسه کافار- فُرت دِ فرانس

به هر حال این قضیه تبدیل به گفتمانی عمومی گشته است. در رابطه با فعالیت های مارتین لوتر کینگ و مالکم ایکس، اِمه سِزار، فرانس فانون، اسقف اعظم افریقای جنوبی و برنده جایزه نوبل دِسموند توتو و برنده جایزه ادبیات نوبل نیجریه ای وله سوینکا، انجمن هائی هستند که به دادگستری مراجعه و فعال گشته اند. رؤسای دول کشورهای غرائب، موسوم به اتحادیه کاریکم از قدرت های سابق استعماری خواهان پرداخت خسارت گشته و طرحی ده بندی را اعلام نموده اند: اظهار پشیمانی و عذرخواهی عملی با عرضه نمودن برنامه های آموزشی، فرهنگی و بهداشتی، صرفنظر کردن از بدهی های این کشورها و غیره. برای پرداخت خسارات، کمیسیون هائی به تازگی در ایالات متحده امریکا و اروپا به وجود آمده اند. اتحادیه افریقا نیز در این زمینه در حال فعالیت است.

نهایت این که سراسر جهان این حرف را تکرار می کنند که بدون پرداخت خسارت عدالت عملی نیست، این یک اصل جهانی است. آقای اولاند می خواهد قربانیان برده داری را حرمت نهد، این کار نیکی است. اما ما خواهان برقراری عدالت هستیم. یادآوری کار خوبی است، تلافی کار بهتری است. نفی نمودن پرداخت خسارت به معنی دفاع از عاملان این جنایات و کسانی است که از آن ها سود برده و نیز به معنی مشارکت در جرم های آنهاست. در ماه می ۲۰۱۲ نخست وزیر وقت فرانسه، ژان-مارک اِرو متعهد گشت سیاست جبران مافات را پیاده نماید. به همین جهت ما اکنون از رئیس جمهور فرانسه خواهان این هستیم که سیاست مزبور را عملی کند. در غیر اینصورت انجام هرگونه یادآوری غیر از بُزی بی محتوا و ریاکارانه نیست. در خواست ما جبران مافات و پرداخت خسارت به ملل سیاه می باشد، به نام صلح، برابری، رعایت و حرمت نهادن به دیگران.
مطالب دیگر در این باره :

- [REPARATIONEN: Sühne für schwarzen Holocaust](#)(DER SPIEGEL 43/1999)
- [UN-Weltkonferenz gegen Rassismus: Europa auf der Anklagebank- Entschädigung für 400 Jahre Sklaverei und Kolonialismus gefordert](#)(Junge Welt, 31.8.2001)
- [Obama gegen Entschädigung für Sklaverei](#) (Tagesspiegel, 4.8.2008)
- [Reparationen für die Sklaverei. Hilft die Schweiz der Caricom?](#)(Bundesrat, 7.5.2014)

برگرفته از تلاکسکالا – ۱۲ ماه می ۲۰۱۵

<http://www.tlaxcala-int.org/article.asp?reference=14656>